

Kladivo na čaroděje

JIŘÍ PAVLOVSKÝ UVÁDÍ

MĚSTO MRTVÝCH

02

JIŘÍ PAVLOVSKÝ

FANTASTICKÁ
EPOCHA

Kladivo
na čaroděje

Kladivo na čaroděje

První série

1. Jiří Pavlovský: *Magie pro každého*
2. Jiří Pavlovský: *Město mrtvých*
3. Ondřej S. Nečas: *Kruté stroje*
4. Dušan D. Fabian: *Sonáta pro Azazela*
5. Jiří Pavlovský: *Výtah do pekla*
6. Jakub Mařík: *Drsné sny*
7. Ondřej S. Nečas: *Sít přízraků*
8. Martin D. Antonín: *Pekelná šleha*
9. Darek Šmíd: *Žrádlo pro psy*
10. Jiří Pavlovský: *Kladivo na demony*
11. Jan Hlávka: *Bůh strachu*
12. Jiří Pavlovský: *Poslední stadium*

Antologie

Jiří Pavlovský (ed.) a kolektiv: *O krok před peklem*

Samostatný román

Jiří Pavlovský: *Slepý hon*

JIŘÍ PAVLOVSKÝ

Kladivo na čaroděje

MĚSTO MRTVÝCH

© Jiří Pavlovský, 2012, 2024

Cover © Lubomír Kupčík, 2012, 2024

Cover Art © Lukáš Tuma, 2012, 2024

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2012, 2024

ISBN 978-80-278-0003-2 (print)

ISBN 978-80-278-1470-1 (ePub)

ISBN 978-80-278-1471-8 (mobi)

ISBN 978-80-278-1472-5 (pdf)

Kladivo na čaroděje

*Praha je magické město – a ta magie vás může zabít.
V tom lepším případě.*

Když vám teče do bot, když vás pronásledují přízraky – koho zavoláte?

Tým Felixe Jonáše určitě ne. Pokud už by přece jen přijeli, tak vás nechají pekelným silám napospas, aby vám pak mohli vybílit byt. Jenže někdy je situace tak zoufalá, že vám nezbývá nic jiného než obrátit se na lidi, kteří jsou naprosto odepsaní – a doufat, že to přežijete.

Série *Kladivo na čaroděje* vás zavede do našeho světa, jak ho neznáte... a jak ho ani netoužíte poznat. Alespoň ne na vlastní kůži. Světa magie, temných přízraků, ožvlých mrtvol, zabijáků, démonů, psychopatů, nekrofilů, upírů – a to mluvíme jen o kladných hrdinech. Ti, proti kterým bojují, jsou ještě mnohem horší...

Dům hořel a kvílel jako malé dítě, kterému rodiče odmítli koupit hračku, ale pořád ještě bojoval. Na chvíli dokonce plameny úplně zmizely a zdálo se, že dům boj vyhrál, ale pak vyšlehly znova, s ještě větší zuřivostí. Už se to nedalo zastavit.

„Tady by měl být,“ řekl muž v obleku, když otevíral dveře limuzíny. „Felix Jonáš.“

Z vozu vystoupil šéf akční divize vatikánské vyšetřovací komise, elegantní Kilián, podíval se na muže, pak na hořící dům a pak zase na muže. „Nepovídejte? Vážně?“

„Já...,“ začal muž, ale Kilián už mířil k domu. Byl naštvaný. Oblek, který měl na sobě, bude na odpis. Nasákne kouřem a bude špinavý od padajícího popílku. Ale měl to čekat. Jestli je někde Felix Jonáš, tak člověk může čekat smrt a zkázu – v tom lepším případě. Měl by být vlastně vůbec rád, že to odskákal jen jeden dům.

„Ten dům... je evidentně posedlý,“ řekl muž. Kilián si jen útrpně povzdechl. Smrt, zkáza, zničený oblek a idiot na krku. Čím dál lepší.

Když krácel přes zchátralou předzahrádku, všiml si trosek. Nahlédl za roh. Dům měl ve zdi díru... a co bylo zajímavější, byla proražená dovnitř. Jako by se do něj chtěl někdo probourat. Tankem. Hmm.

Došel zpátky ke vchodu a chvíli čekal, než poskokovi dojde, že má otevřít. Došlo mu to. To, že možná bude klika žhavá, už ne. Zatímco si třel popálenou ruku o kalhoty, vstoupil Kilián dovnitř.

Felix Jonáš ležel v kaluži krve, na zemi v chodbičce vedoucí kamsi do kuchyně, vedle znetvořeného mrtvého těla. Na schodišti se svíjel přízrak staré ženy, dům se plnil kouřem a nahoře se někdo snažil vyrazit dveře. Hmm.

Felix Jonáš otevřel oči a podíval se na Kiliána. „Ach jo. To mi ještě chybělo.“

„Co tu, sakra, děláš?“ zeptal se Kilián.

„Snažím se neumřít.“

„Jak to jde?“

„Zeptej se mě za pět minut. To už budu chytřejší.“

„Na to bych nesázel. Co se tu stalo?“

Felix se rozhlédl kolem. „Ani nevím. Tak to tu vypadalo, už když jsem přišel.“

Nahoře explodovaly dveře a po schodech dolů se vyřítila skupina kašlajících lidí. Kilián poznal Klaudii, tu holku se špičatou bradou, kterou vždycky podezříval, že bojuje za práva stromů nebo tak něco. Pak ten malý tlustý úchylák s fixací na mrtvolu, který se jmenoval nějak jako ten český politik... Komárek? Ne, Walter. Divný jméno. Něco zašramotilo v přízemí a z postranní místnosti vykulhala mánička a urovnávala si na nose kulaté brýle. John Lenon by se obracel v hrobě. Pomalu se scházeli u Felixe. Holka se držela za hlavu.

„Tys ho zabil?“ zeptala se mánička Kiliána tónem, jako by se ptala, jestli je venku hezky.

„Ještě ne,“ řekl Kilián a podíval se směrem k jídelně na konci chodby, kdo vyleze odtamtud. Začalo to být zajímavé. „Co se tady stalo?“

Tloušťík se přiřítíl ke Kiliánovi s napřaženou rukou. „Walter Semerád. Jsem rád, že vás poznávám.“

„Nápodobně,“ řekl Kilián a ruku ignoroval. „Co se tady stalo?“

Všichni živí v místnosti se podívali na sebe a pak na Felixe. „Nic zajímavého,“ řekl Felix. „Posledý dům. Šli jsme se do něj podívat, abychom ho...“

„Odčarovali,“ řekl ten vlasatý s brejličkami.

Felix na něj upřel pohled, povzdechl si a řekl: „Tak nějak. Odčarovali.“

„A zřejmě jste přišli na to, že nejlíp se odčarovává s kanystrům benzínu a sirkami,“ řekl Kilián.

„Ani ne. Jenže pak sem vtrhla Sedmička, která byla přesvědčená, že se tu skrývá poslední magiograf, což se náhodou i skrýval...“

„Náhodou,“ řekl Kilián.

„Náhodou. No a oni ho chtěli zabít. Pak se do sebe všichni pustili, do toho duchové, monstra, magie... a nakonec skončili všichni mrtví, kromě...,“ Felix se podíval na skupinku na schodech. „Kde je Ester?“

„Fuč,“ řekla Klaudie. „Jakmile magie oslabila, zmizela pryč.“

„Aha,“ řekl Kilián. „Zmizela pryč.“

„Ale ještě tu nějakí členové Sedmičky zbyli. Trochu mrtví, ale jinak v pohodě.“ Felix ukázal prstem tam, kde je naposledy viděl, když coby Walterem ovládané zombie kráčeli, aby odlákali nífaře... vraždící monstra, které stvořila jedna holka, aby se pomstila magiografům za to, že jí zabili sestru. Bylo to složité.

„Hmm,“ řekl Kilián. „Dva členové nejmocnější organizace mágů mrtvých. To ti mám věřit?“

„Vážně. Jdi se podívat.“

Kilián se ušklíbl, dal si kapesník před pusy a pustil se dál chodbou. Nemusel jít daleko, aby se přestal usmívat. „To... to... to je...“

„Jo. Druhý by měl být někde poblíž.“

„Mrtvý.“

„Tak nějak.“

„Doprdele.“

„Přesně to jsem říkal i já,“ vložil se do rozhovoru vlasatec. „Jak jim máme říkat, když je jich teď jen pět? Budou si muset nechat předělat vizitky.“

„Musím si zavolat. Nehněte se z místa,“ řekl Kilián, rychle prošel chodbou, která se pomalu plnila dýmem, a vyšel ven.

Felix se ztěžka postavil na nohy. I když se dům bránil, co se dalo, nepřírozený chlad se čím dál rychleji měnil v sice přirozené, ale zato dost nebezpečné horko.

„Měli bychom si sjednotit výpovědi,“ řekl Walter důrazně. „Dohodnout se, co řekneme, až nás budou vyslýchat. Jenom tak se z toho můžeme dostat.“

„Optimisto,“ řekl Vincenc. „Musíme zdrhnout. To je naše jediná šance. Prostřílíme se.“

„Výborný nápad,“ řekl Felix. „Má to jen jeden malý háček.“

„Nemáme pistole?“

„Nemáme pistole.“

Všichni se podívali na Felixe v očekávání nějakého řešení. Koneckonců on je do toho dostal. Jenomže Felixe vůbec nic nenapadalo. Inkvizice byla nebezpečná, ale mnohem nebezpečnější byli mágové a těm se nebude líbit, že kvůli Felixovým hokus pokusům přišli o dva lidi. Takže co dělat? Musí se nějak dohodnout s inkvizicí. Kilián je sice idiot, ale třeba se jim podaří domluvit se na nějaké spolupráci. Můžou si vzájemně krýt...

Řev motoru přehlušil i praskání ohně. Vincenc přešel úzkou chodbu, otevřel dveře ven a zase je zavřel. „Jsou pryč.“

„Kdo je pryč?“ nechápal Walter.

„Inkvizice. Odjeli.“

Skupinka se vrhla ke dveřím a Felix, opřený o stěnu, se pomalu šoural za nimi. Ulice před domem byla prázdná.

„Kde...“, začal Walter a pak toho nechal.

„Odjeli,“ řekla Klaudivie. „Vážně odjeli.“

„Jestli inkvizice hodlá dělat, že nic neviděla ani neslyšela, jestli se bojí..., tak je to vážně dost špatný,“ prohlásil Walter temně.

Za nimi se ze stropu zřítil hořící lustr.

* * *

V autě bylo ticho. Asi pět vteřin.

„Myslím,“ vztyčil Vincenc prst, „že bychom měli udeřit jako první. Vyrazit do sídla nepřítele a vyhladit zbývající Pětku. Než se pusťí oni do nás.“

„Proč by se do nás pouštěli?“ namítla Klaudie. „Byla to nehoda. Nemohli jsme za to. Tedy... ne úplně. Když jim to vysvětlíme...“

„Tak nás možná místo brutálně a pomalu zabijou bezbolestně a rychle,“ uvažoval nahlas Felix Jonáš. „Přišli o lidi. Mocní mágové. Nedotknutelní. Někdo musí nést následky.“

„Tak co ta... Monika nebo Petra? Co to všechno spunktovala? A její organizace Smrt mágům?“ řekl Walter.

„Tak se jmenuje?“ pídil se Vincenc.

„Ne. To jsem jen tak plácl.“

„Škoda. Je to dobré jméno. Nemůžeme se jmenovat Smrt mágům?“

„Jo, to je skvělé jméno,“ řekl Felix Jonáš. „S tím se nám bude se Sedmičkou skvěle vyjednávat.“

„Pětkou.“

„Můžu tam jít sama,“ navrhla Klaudie. „Zkusím jim to vysvětlit.“

„Klidně běž,“ řekl Walter. „Já nehodlám sloužit jako odstrašující příklad. To tedy ne. Leda bychom jim přinesli hlavu té mrchy.“

„To je nápad,“ řekl Felix.

„To nemyslíš vážně!“ rozčílila se Klaudie. „Já vím, že nás podrazila, ale nikoho...“

„Nemyslím to s tou hlavou. Musíme mít při jednání se Sedmičkou...“

„Pětkou.“

„Sklapni, Vincenci. Musíme mít při jednání něco v rukávu.“ Felix se zamyslel. „Kvůli čemu ten masakr začal?

Kvůli tomu, že se magiografové dostali k nějaké zásadní informaci, kterou chtěla Sedmička ututlat. Když získáme tu informaci, budeme mít šanci.“

„Magiografové jsou mrtví.“

„Což neznamená, že to z nich nedokážou Walter s Klau-dií dostat. Koneckonců tehdy v márnici se vám to s adresou povedlo.“

„Plesnému rozmátl hlavu nífař. Ten už je nám na nic.“

„Jsou i jiní mrtví magiografové.“

„Možná, ale kde?“

„V márnici?“ navrhl Vincenc.

Felix se zamyslel. Pokud byla smrt magiografů násilná, nebylo v Praze moc míst, kde by mohli být. To se dalo objet. Bude to opruz, ale dá se to.

„Dobře,“ řekl. „Začneme v Motole a pak pojedeme dál. Radši pojedeme všichni, kdyby se nás Sedmička...“

Vincenc mlčel.

„... kdyby se nás Sedmička rozhodla vyřídit dřív.“

A pak položila Klaudie otázku, o níž doufal, že ji nepoloží. „A co se mi tam nahoře vlastně stalo?“

„Co?“ řekl Felix.

„Ztratila jsem vědomí. Něco bouchlo?“

„Ne,“ řekl Vincenc, než ho Felix stačil zarazit. „Ester tě majzla po hlavě lahví.“

Ach jo. „Ano,“ řekl rychle Felix. „Praštila tě po hlavě a pak se teleportovala, aby mohla zabít magiografa. Snažil jsem se jí v tom zabránit,“ Felix vrhl výhrůžný pohled na Vincence, který se zrovna nadechoval, aby vyjádřil své pochybnosti k tomuhle popisu dění, „ale pozdě. Než jsem se dostal ven, bylo po všem.“

„Já myslela, že se nemůže teleportovat. Vždyť to zkoušela, a...“

„Nemohla se teleportovat ven. V domě to nebyl problém.“

„Takže ho zabila ona?“

„Ne tak úplně,“ rozhodl se Felix vnést do vyprávění trochu pravdy, „našla ho Petra, porušila ochranu a roztrhala ho níťáři.“

„A ty s tím nemáš vůbec nic společného.“

„Ne.“

„Všechno Ester.“

„A Petra.“ Felix se podíval na ostatní. „Že jo?“

Walter řekl: „Přesně tak.“

Vincenc řekl: „Ženský jsou mrchy.“

„Tys ho chtěl zachránit.“

„Chtěl jsem to vyřešit jinak.“

„Jak?“

Felix rychle přemýšlel. „Vincenc by dokázal převést jeho energii na někoho jiného. Jako s tou myší. Jako otisk. Takže by ho níťáři zabili...“

„Koho jsi chtěl zabít?“ zeptala se podezřívavě Klaudie.

„Nevím... určitě by se tu něco našlo. Nějaká krysa... nebo tak,“ fabuloval dál Felix Jonáš a po očku se díval na Vincence. Ten jen sledoval domy, které si za okny auta hrály na honěnou. „Je to starý barák, určitě tam musela být spousta krys. Nemáš nic proti zabíjení krys, doufám.“

„Mám. Ale míň než proti zabíjení lidí.“

„No vidíš. Jenže se do toho vložila Ester...“

„Myslíš, že by mohla mít Ester kamarádku Polly?“ zamyslel se Vincenc.

„Co?“

„Že by to pak bylo duo Polly–Ester.“

Chvíli bylo ticho.

„Jako polyester.“

„Jo. Chápu.“

Felix zatočil na křižovatce doleva. Cesta byla volná a po stranách mu salutovaly billboardy, jak se z toho skvěle vyhlal. Vincenc se k němu naklonil a pošeptal mu: „Víš, že by

to mohlo fungovat?“ Tím mu zkazil náladu. Něco jiného je lhát, a něco jiného zjistit, že to celé šlo udělat líp.

Zatočili.

„Řekla bych, že už jsme tady,“ prohlásila Klaudie sklesle.

Plameny stravovaly budovu. Dneska už druhou. Felix se zaklonil v sedadle a zavřel oči.

„Jen tu nejsme jako první,“ řekl Walter.

* * *

Prahu zachvátil požár márníc. Kremace až do domu. Policie to asi hodí na nějakou mafii, která se snaží zahladit stopy, a v podstatě bude mít pravdu.

„Tak to by bylo,“ řekl Felix Jonáš.

„Co budeme dělat teď?“ zeptal se Walter.

Klaudie zvedla ruku. „Budeme muset za Sedmičkou. Zkusit se s nimi dohodnout.“

„Po tom, co udělali tohle? Vážně si myslíš, že s náma chtějí vyjednávat?“

„Nezabili nás ještě, ne? A nic nás nechrání. Žádný barák, který tlumí magii.“

„Asi si nás nechávají nakonec.“

„Nebo jim jde jen o ty magiografy. Nechtějí riskovat, že někdo přijde na to, na co přišli oni. Na způsob, jak udělat magii dostupnou pro každého.“

„To byla jen teorie,“ řekl Felix. „Může to být něco úplně jiného.“

„Možná. Důležité je, že to třeba s námi vůbec nesouvisí. Třeba po nás nejdou. Jedné z nich jsme koneckonců zachránili život.“

„Klaudie, já vím, že jsi naivní,“ řekl Walter, „ale připadala ti Ester jako člověk, který by si potrpěl na vděčnost?“

To Klaudii umlčelo. Walter se nadechl a, trochu zajímavě, pokračoval. „Já bych měl nápad. Musíme někoho... nevím,

jak bych to řekl..., no..., obětovat. A jelikož..., a to si přiznejme..., to všechno byl... vážně... Felixův nápad, je celkem fér..., aby to byl on.“

„Díky za důvěru,“ řekl Felix.

„Promiň. Promiň. Nic proti tobě nemám, rozumíš, ale nemáme na výběr.“

„Máme,“ řekl Vincenc. „Můžeme jim říct, že jsi za vším byl ty. Že jsi tahal za provázky z pozadí. Šedá eminence.“

„Jo,“ řekl Felix. „To není špatný nápad.“

„To je špatný nápad! Tomu by nikdy neuvěřili, že jsem za tím vším já. Tomu nikdy neuvěří. Jen se na mě podívejte...“

„Maskování,“ řekl Vincenc.

„Dokonalá přetvářka,“ řekl Felix. „Jsi génus zločinu.“

„Tohle už není legrační, já...“

Bouchla dvířka od auta a Klaudie kráčela po chodníku. Šla rychle a Felixovi chvíli trvalo, než ji dohnal. „Co se děje?“

„Byl to můj nápad, jít za Sedmičkou. Tak tam jdu. Nehodlám poslouchat, jak se hádáte.“

„My se nehádali. To byla jen taková...“

„Zkusím se s nimi dohodnout, a když to nevyjde, tak to vezmu na sebe.“

„To je kravina.“

„Walter má pravdu. Sedmička bude chtít naše hlavy.“

„Máme něco v záloze.“

„Co? Magiografy? Z těch je popel.“

„Ne. Tu organizaci, co vyhlásila válku mágům.“

„Nic o ní nevíme.“

„To ale Sedmička neví. Dá nám to čas. Rozhodně je to aspoň něco.“

Klaudie se zastavila. „To je ale hodně chabé.“

„Lepší něco než nic. Pojď, vrať se zpátky.“

„Nemůžu.“

„Proč? To tak moc chceš umřít?“

Klaudie se zatvářila rozpačitě. „Po tom, co jsem tak dramaticky odešla, je blbý, abych se teď zase vrátila.“

Felix Jonáš se otočil k autu, hvízdal a mávl rukou. „Tak my přijdeme za tebou. Tady kousek je park. Posadíme se tam a zvážíme možnosti.“

Za chvíli už seděli na lavičce. Každý na jedné. Vypadali tak, že se jim i bezdomovci vyhýbali.

„Takže... plán,“ řekl Felix nahlas, aby ho všichni slyšeli. Paní, co venčila psíka, se po něm podívala a pak sebrala klacíky a pidipinče a poodešla. „Za prvé: úkryt. Použijeme tu samou metodu. Najdeme nějaké posedlé místo. Bude muset snést zimu, přízraky a nějaké ty zlé síly, ale budeme v bezpečí před mágy. Druhá věc: Začneme pátrat po lidech z té organizace. Známe jméno holky, máme stopu. Petra Božděchovská. Našel jsem jí na netu, nebude problém zjistit, kde bydlí...“

„Vážně si myslíš, že ji tam ještě najdeš,“ zeptal se Vincenc.

„Ne. Ne, je určitě někde zašitá. Ale mohla za sebou nechat nějaké stopy. Musela zmizet narychlo. Což mi připomíná – my se taky domů vrátit nemůžeme. Nikdo z nás. Sedmička to může mít obšancovaný.“

„Ale potřebovala bych se převlíct,“ řekla Klaudie. „Jsem špinavá a smrdím. O vás ostatních ani nemluví.“

Skupinka se na sebe podívala. „Trocha údržby by mi neuškodila,“ uznal Walter.

„Musíme se někam zašít. Převlíknout, umejt a najít informace o Petře,“ řekl Felix.

„Mám jednoho kámoše,“ řekl Vincenc.

„Máš kámoše,“ řekl pochybovačně Felix.

„Jo. Je to upír.“

„Upír?“

„Jo. Upír, a navíc je to hacker.“

„Upír hacker?“

„Přesně tak.“

* * *

„Nejsem hacker,“ řekl mladík, když si utíral mastné ruce do trička s nápisem *Joss Whedon is my master now*. Bylo to černé tričko velikosti XXL a šestnáctiletý kluk ho vyplňoval opravdu odpovědně. Popotáhl si kraťasy.

„Počkej,“ uklidnil ho Vincenc. „To jsou známý, před nima můžeš mluvit.“

„Můžu? Tak fajn. Takže poslouchejte: Nejsem hacker!“

„Ale vždyť jsi pořád připojený na počítači...“

„Protože na něm hraju!“

„Říkal jsi přece, že jsi na netu...“

„Jo, hraju tam Wowko!“

Felix přešlapoval na chodbě panelákového domu. Přišlo mu, že diskuze se musí rozléhat až do sklepa a že je na čase to utnout. „Omlouváme se. Došlo k nedorozumění. Mělo mě to hned napadnout, že je to kravina, když Vincenc tvrdil, že jste upír.“

„Ne, to měl pravdu. Upír jsem. Hacker ne.“

Z hloubi bytu se ozval hlas. „Emile? Kdo to je?“

Emil se otočil. „To nic, mami. To je jen Vincenc a kamarádi.“

„Vincencek?“

Něco se blesklo a ve dveřích stála stará paní a držela Vincence v sevření. „Vincencu, tebe jsem ale dlouho neviděla. Že jsi zase zhubnul? Měl bys pořádně jíst, už jsi hubenej jako lunt.“ Paní si teprve teď všimla ostatních, postavila Vincence na zem a napřáhla ruku ke Klaudii. „Dobrý den, já jsem Millerová. Říkejte mi Květo. Všichni mi říkají Květo. Vy jste tu s Vincenkem, že? Tak pojdte dál, nestůjte tu na chodbě. Dáte si něco k večeři? Mám navařino, je toho dost pro všechny.“

„Dobrý den,“ řekla Klaudie. „Klaudie Doskočilová. Moc mě těší, ale nechceme vás obtěžovat.“

„Jaké obtěžování. Já jsem ráda, když za Emilkem někdo přijde. On jinak celé noci jen sedí u počítače. To není zdravý.“

„Jsem mrtvý, mami,“ řekl Emil.

„Nevymlouvej se. Stejně bys měl chodit častěji ven,“ napomenula ho maminka a natáhla ruku k Felixovi. „Vás taky neznám, že ne?“

„Felix Jonáš,“ představil se Felix Jonáš.

„Walter Semerád. Doktor Walter Semerád,“ řekl Walter.

„Pojďte dál a omluvte mě, mám jídlo na plotně. Zatím si jděte popovídat s Emilkem a já vás pak zavolám.“

A paní už tam nestála, jen zoufalý Emilek, který upíral oči ke stropu panelákové chodby. Pak řekl: „Tak pojďte.“

V předsíni si sundali boty a rozebrali si látkové pantofle. Emilův pokoj byl v podstatě jen stůl s počítačem, knihovna podél stěny a postel. „Sedněte si na postel, stejně jinde není místo,“ řekl Emil.

„Uhni, Vincencu,“ řekl Walter, posadil se na kraj postele... a vzápětí seděl na zemi.

„Neříkej mi tak,“ zavrčel Vincenc.

„Tak...,“ řekla Klaudie, „vy jste upír?“

„Klidně mi tykejte,“ zapýřil se Emil. „A ano. Jsem upír. Dítka noci. Většina naší guildy jsou upíři. Díky tomu máme dost času na levelování.“

„Aha,“ řekla Klaudie, která netušila, o čem mluví, a tak se radši rozhlížela kolem.

Emil po očku mrknul na Vincence, ukázal na Klaudii a tázavě zvedl obočí. Vincenc se na něj nechápavě zadíval. Emil ukázal jedním prstem na Klaudii, druhým na Vincence a pak ty dva prsty přirazil k sobě.

„Já nejsem jeho přítelkyně, jestli mají ty posunky znamenat tohle,“ řekla Klaudie.

Emil zrudnul. „Vážně ne? Tak...“ rozhlédl se po ostatních. „Nejsem ničí přítelkyně,“ řekla Klaudie. Emil zabobřil zrak do koberce. „Aha... Hmm... A chodila jste někdy s upírem?“

„Ne.“

„A chtěla byste?“

„Není mezi námi trochu věkový rozdíl?“ řekla Klaudie.

„My upíři nestárneme jako vy, smrtelníci. Jsem starší, než vypadám.“

„Kolik ti je doopravdy?“

„Doopravdy... no...“ Emil se zamyslel. „No... už osmnáct... za dva měsíce.“

„Páni,“ řekl Felix. „Tos musel zažít věci! Jaké to je, sledovat, jak se mění historie?“

Emil se otočil ke Klaudii. „Dělá si ze mě legraci, co?“

„Klidně ho ignoruj. My to tak děláme taky. Přišli jsme tě požádat o pomoc.“

Do pokoje nahlédla maminka. „Není někdo z vás vegetarián?“

Klaudie zvedla ruku. „Ale se mnou si nemusíte dělat hlavu, já jsem jedla.“

„Jsi hubená jako lunt, holčičko. Potřebuješ se pořádně najíst. Něco tady určitě najdeme, neboj se.“ Zmizela.

„Hele,“ řekl Vincenc, „prosím vás, tvařte se, že vám to chutná. Děsně to prožívá, když to někomu nechutná.“

„Jo,“ řekl Emil. „Tvrdí, že i upír by se měl správně stravovat. Člověk potřebuje něco pořádného do žaludku, i když je nemrtvý.‘ Tak zkouší pořád vařit všechno s krví. Dokonce dělá kuchařku. Vaříme s hemoglobiny – česká upířská kuchařka.“ Zahleděl se omluvně na Klaudii. „Krvavé koblihy. Bábovka s krví.“

„Náhodou má pravdu,“ ozval se Vincenc. „Slyšel jsi snad někdy o nějakých sladkostech pro upíry? Je to meze-
ra na trhu.“

„To těžko. Kvůli pravidlu tří moc upírů není.“

„Pravidlo tří?“ zeptala se Klaudie.

„Pravidlo tří,“ řekl Emil. „Děda, otec a syn. Každý rod může mít jen tři členy. Když vnuk stvoří dalšího upíra, tak děda umírá.“

„Každý rod má jenom určitou energii a o tu se musí dělit,“ vysvětlil Felix. „A neptejte se mě proč, nemám ponětí.“

„Já se to bohužel dozvěděl až pozdě,“ řekl Emil. „To s tím pravidlem. Už jsem stihl někoho kousnout.“

„Koho?“ zeptal se Felix. Emil se zadíval ke dveřím, zpoza kterých se ozývalo prskání oleje, a pak uhnul pohledem.

„Tys udělal upíra ze své matky?“ nevěřila Klaudie.

„Ona chtěla. Bála se, že se o mě nebude mít kdo starat, až umře,“ řekl Emil.

„Nesmrtelná tchýně,“ řekl Felix. „Tohle říkej holkám radši hodně opatrně.“

„Hele, kvůli tomu jsme sem nepřišli,“ řekl Vincenc. „Chtěli jsme tě požádat, jestli bysme se u tebe mohli dát do pucu.“ Zvedl igelitku s nakoupeným oblečením „Umejt, převlíknout a tak.“

„Mi casa, su casa.“

„Bezva. A jak jsme se bavili o těch počítačích...“

„Už jsem vám to říkal. Hele, když budete chtít helfnout s nějakou hrou, když budete chtít doporučit nějaký fantasy nebo komiks, tak jsem váš člověk. Ale počítač umím tak zapnout a vypnout.“

„A můžeš zkusit najít někoho na netu?“

„Už to bude,“ zahlaholila od vedle maminka.

Emil si povzdechl. „Tak krevní buchtě neunikete. Jak se jmenuje?“

„Petra Božděchovská.“

„Je to ženská?“ zbystřil upír Emil.

Felix vytáhl notebook. „Můžu se tady připojit?“

„Proč ji hledáte?“

„Zabila spoustu lidí.“

„To jako vážně?“

„Si piš,“ řekl Vincenc. „Slyšel jsi o magiografech?“

„To si děláš kozy... teda pardon, omlouvám se. Jasně že ano. Kámošovi platili za to, že ho mohli zkoumat. Koupil si za to novou pecku.“

Felix se radši neptal, co je to pecka. „To je skvělý.“

„Chtěl jsem se taky přihlásit..., jenže než jsem se rozhoupal, tak byli všichni mrtví.“

Do místnosti opět nahlédla maminka, řekla: „Připravte se, za chvíli bude jídlo,“ a zmizela.

„No jo,“ řekl Emil. „Chtěl jsem tam volat už tak před půl rokem, ale Gervin, to je ten kámoš – teda jeho přezdívka, říkal, ať počkám, že je Slavíček mrtvý, takže...“

„Kdo?“ vytřeštil oči Felix.

„Slavíček. Karel Slavíček. Ten právě zkoumal upíry.“

Felix se začal zuřivě šacovat. „Kde to, sakra...“ Z kapsy vytáhl proškrtaný seznam magiografů. „Tady není!“

„To je jasný, že tady není, když je mrtvý,“ ubezpečil ho Vincenc.

„Ne. Není na mém seznamu.“

„Chceš říct, že Jáchym Kalach nebyl první? Že Petra s těmi svými nífaři zabila ještě někoho?“

„Možná si to cvičila.“

„Jídlo!“ zakřičela z kuchyně maminka. „Všichni ke stolu!“

„Moment!“ zahalekal zpátky Felix Jonáš. „Karel Slavíček. Můžeš ho zkusit najít?“

„Karel Slavíček, asi doktor, co?“

„Asi.“

„Tady. Jo, to je on, jednou jsem ho viděl, když jsem šel vyzvednout Gervina.“

„A co s ním je?“

„Mrtvý. Umřel před půl rokem.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy *Město mrtvých* .

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.